

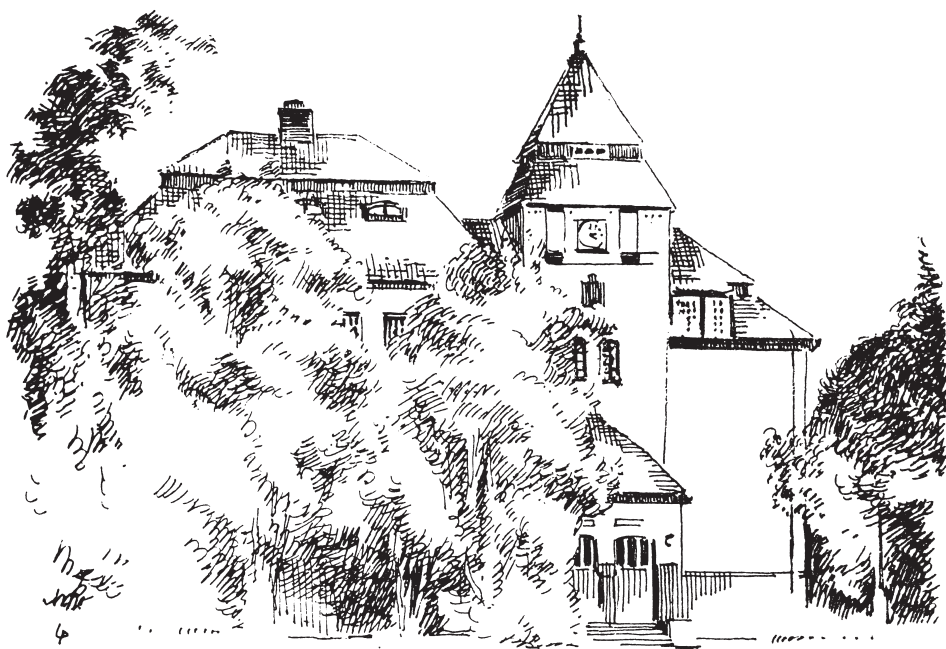
ÖSTANÅBLADET

Årgång 57

Redaktionskommitté:

Maj 2024

Per Sixtensson, Paul Hultberg, Margaretha Bladh, Karin Elardt & Tomas Erazim

Tuschteckning av Lennart Palmér ur boken "Eksjö – med ritstift och penna"

EKSJÖHUS

Hus för hela livet

www.eksjohus.se · Tel 0381-38300

Swedbank

AB Bruzaholms Bruk

Grundat 1660

Toppmodernt gjuteri med gamla anor

www.bruzabruk.se

0381-201 80

AVIA

www.avia.se

RÄTT IT-PARTNER
FRÅN BÖRJAN...

Bo Rudenmark

– *En idrottsprofil*

Linnéskolan och Läroverket

Bo föddes den 7 oktober 1934 och växte upp i Eksjö, där han såväl tog realen som studenten. Yrkesmässigt har det hela tiden varit arbete inom bankvärlden som gällt.

Familjen bodde i kv Merkurius vid Västertånggatan, över Postkontoret med utsikt mot Vattentorget. Det var då ett relativt nytt huskomplex, byggt av Simon Lindholm. Bos far drev advokatbyrå på samma plats. Fadern hade även den fritidsstuga vid Norra Vixen, som 1959 övertogs av Unga Örnar och blev Örnstugan.

Skolgången började i Linnéskolan, vita byggnaden. Det var fyra år i folkskolan, först med Teresia Nord som lärare (samma som författaren till denna text hade!) och därefter Sven Lindmar. Denne var mycket engagerad inom idrott och var ledare inom Folkskolans IF. Sedan var det dags för realskola vid Högre Allmänna Läroverket i Eksjö med realexamen 1950. Därefter blev det privatstudier, vilket medförde att Bo fick hoppa över första året på gymnasiet fyraåriga latinlinje.

På dåvarande rektorn Bertil Junels uppmaning startade Bo tillsammans med Kerstin Örnling och Mildred Dahlberg läroverkets första skoltidning – Snilleblixten, som gavs ut årligen från 1952 till mitten av 1960-talet. På sätt och vis var detta en föregångare till Östanåbladet.

När det var dags för studentexamen 1953 hade Junel efterträtt av Lars Hagberg som rektor.

Så långt skiljer sig Bos uppväxt och skolgång inte på något avgörande sätt från andras vid denna tid – förutom Snilleblixten!

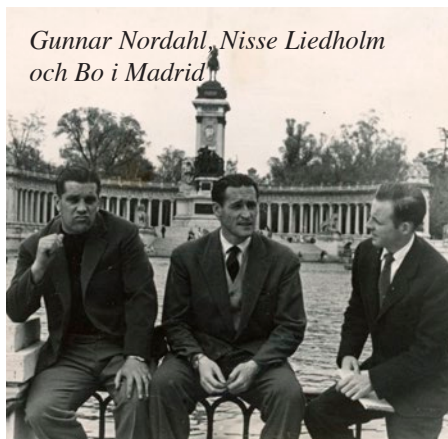
Idrott

Under uppväxten i Eksjö sysslade Bo en hel del med idrott, främst handboll, men även fotboll. På den tiden spelades något som kallades malmhandboll, handbollsmatcher mellan stans östra, västra, södra och norra stadsdelar. En av ungdomskamraterna var Leif Johansson, sedermera rektor på Nannylundsskolan och sarskolechef i länet.

Sommaren 1952, 17 år gammal, bestämde sig Bo för att åka till Helsingfors och följa de olympiska sommarspelen. Det var ju ett stort äventyr att åka till Finland då. Andra världskriget låg bara sju år tillbaka i tiden.

Under gymnasieåren tjänade Bo lite extrapengar genom att skriva korta idrottsreferat, särskilt om fotboll, för Smålands-Tidningen.

När sportchefen Arne "Acke" Argus fick reda på OS-planerna utsågs Bo till tidningens utsände och blev officiellt ackrediterad som sportjournalist. Referaten från de olika tävlingarna ringde Bo in till Eksjö en gång om dagen, där en särskilt utsedd mottagare tog emot dem och skrev ner allt med skrivmaskin innan de skickades till typograferna för sättning.

Efter studentexamen 1953 och därefter lumen blev det sommarjobb i Barcelona. De tre sommarmånaderna blev dock två år och Bo lärde sig spanska av bara farten. Han hade ju studentexamen på latinlinjen i botten. Inför en stormatch mellan Milan och Real Madrid åkte Bo till Madrid för att följa Milans träning. Syftet var att referera matchen åt Idrottsbladet. Här träffade han de legendariska spelarna Gunnar Nordahl och Nisse Liedholm. När Bo sa att han inte hade någonsans att bo svarade duon: "Det fixar vi. Du kan bo hos oss".

Fotbolls-VM 1958

Vid VM 1958 var Bo fotbollsattaché för Paraguay, dvs följeperson som såg till att laget

fick all den hjälp de behövde. Lagets första match var mot Frankrike den 8 juni med normalsvensk sommar. Paraguayanerna frös rejält. I halvtid satte deras landslagsläkare in en dunderkur: en flaska whisky med sugrör som gick laget runt. Paraguay tog ledningen med 3-2. Matchen slutade med förlust 3-7!

Efter VM-vinsten 1958 ökade intresset för brasiliansk fotboll och många lag turnerade runt i Europa. Även Brasiliens landslag turnerade varvid Bo anlätades som turnéledare under Sverigevistelsen. Då lärde han känna de stora stjärnorna, bland dem den kanske störste – Pelé!

Fotbolls-VM 1974

Inför tävlingen i Västtyskland tog den svenske landslagsledaren Georg "Åby" Ericson kontakt med Bo. Sverige skulle möta Uruguay i gruppspelen och "Åby" frågade om inte Bo med sina kunskaper i spanska kunde hjälpa till med information om Uruguays lag. Det innebar att följa deras elitfotboll, sammanfatta analyser och ge rekommendationer till "Åby" Ericson.

IFK Göteborg och UEFA-cupen

Vid sidan av sitt bankjobb skrev Bo sedan 1967 om fotboll i Kvällsposten. 1981/82 vann IFK Göteborg UEFA-finalen under Sven-Göran "Svennis" Erikssons ledning. Bo fick i uppdrag att skriva om IFK Göteborgs kvartsfinalmatch mot Valencia. Mitt uppe i UEFA-äventyret led IFK av dålig ekonomi, interna bråk och avhopp från styrelsen. Inför matchen var det stor bankett. Problemet var bara att IFK inte hade någon styrelse på plats som kunde representera laget. Snabbt sattes en liten styrelse till på plats i Valencia med Bo som ordförande, senare Bingolotto-profilen Leif "Loket" Olsson, som vice ordförande

*Bo Rudenmark augusti
2023*

och fotbollsspelaren Ove Kindvall som sekreterare. Banketten kunde genomföras utan problem. ”Styrelsen” avgick efter tre dagar.

Svennis Eriksson

Under Bos yrkesår i Göteborg lärde han känna Svennis och medverkade till att denne fick ett tränarkontrakt med Benfica. Bo har sedan hållit kontakt med Svennis under hans karriär i Benfica, Roma, Fiorentina, Sampdoria och Lazio. ”Som ledare var Svennis väldigt

ödmjuk, lugn i alla lägen och behövde aldrig höja rösten”, berättar Bo.

Från 1980 till 2000 höll Bo kontakt med Real Madrid och var deras agent i Sverige. Hans största värvning var nog Svennis. Andra värvningar är Mats Magnusson MFF och Agne Simonsson ÖIS.

Under besök hos Svennis i Lissabon 1984 ringde man från Real Madrid och ville att Bo skulle komma dit. Ärendet gällde Svennis, som man med Bos hjälp ville köpa över. Men Svennis valde att förlänga med Benfica. Ett stort misstag enligt Bos mening.

Åter i Eksjö

År 1997 flyttade Bo och hans hustru Inger tillbaka till Eksjö med många minnen från yrkesliv och fotbollsliv. Och helt bortglömda är de inte. 2008 firade Svenska Fotbollförbundet 50-årsminnet av fotbolls-VM 1958 och då var de inbjudna att delta i jubileet i Göteborg. Det blev glada återseenden med Agne Simonsson, Kurre Hamrin, Julle Gustafsson, Sigge Parling mfl.

Paul Hultberg Sx 69

Nya
Lennarts
KONDITORI · EKSJÖ

0381-61 13 90 · www.lennartskonditori.se

Mån–fre 7.00–18.30.
Lör 8.00–16.00
Sön 10.00–16.00
Stora Torget, Eksjö.

I huvudet på en fd ambassadör

Jag gick i sjätte klass 1964 när min lärare i Höreda skola, Bernt Appelkvist, den bästa lärare jag haft, gav mig en blankett för ansökan till realskolan i Eksjö Högre Allmänna Läroverk. Vi var fyra i klassen som började realskolan. Bara en av oss skulle komma att skaffa sig studentexamen.

Jag tog hem blanketten och fyllde i de uppgifter som begärdes. På kvällen, när familjen var samlad för TV-tittande, berättade jag att Bernt uppmanat mig att söka till realskolan. Jag behövde målmanns underskrift.

– Nej, sa pappa. Alla i vår släkt har klarat sig på redigt arbete.

– Om inte du skriver på så gör jag det, sa mamma.

Det slutade med att pappa skrev under ansökan och jag började ta skolbussen från Markestad till det som idag är Östanåskolan. Först långt senare fick jag reda på att min mammas lärare kommit hem till mina morföräldrar och uppmanat dessa att låta Britta fortsätta studera. Beskedet var att detta inte var möjligt.

Jag kom alltså inte från något hem med studievana. Och det bidrog nog till att mina studier vid Östanåskolan inte blev särskilt framgångsrika. Andra året i realskolan fick jag visserligen ett stipendium vid avslutningen i Eksjö kyrka, Hans nåds testamente av Hjalmar Bergman. Min disciplin var dålig och jag kom snart att fokusera på annat än studier, som idrott och politik.

Mycket tid tillbringades på olika fik, Sundgrens på morgonen, Tempos servering vid lunch och allra mest på Lennarts. Alltid med böcker och tidningar som sysselsättning om jag var på egen hand. Annars involverad i diskussion om politik och samtidens händelser. Jag lånade mängder av böcker. Den främsta utmärkelsen från Östanåskolan är en hemskickad anmärkning för att jag vistats på biblioteket under rast!

Slutet av sextioalet var en brytnings-tid också i skolvärlden. Vår årskurs var den sista i realskolan vid det som då benämndes Högre Allmänna Läroverket. Många lärare, inte minst legendariska läraren i tyska Malin Schmidt, fruktade konsekvenserna av övergången till grundskola som den gymnasieförberedande utbildningen. Vid läroverket fanns vid denna tid flera lärare som doktorerat och

många hade dåtidens magisterexamen. Knappt någon grundskola har lika välutbildade lärare idag. Detta förhållande berodde inte minst på att realskolan var samlokaliserad med gymnasiet.

Jag var ofta borta från lektioner. Åtskillig tid ägnades åt elevfackligt arbete. När Sveriges Elevers Centralorganisation manade till riksomfattande bojkott av de centrala proven i protest mot det relativa betygssystemet var Östanåskolan i topp när det gällde uppslutning från elevernas sida. Elevrådet ordnade också aktiviteter under en halvdag för att diskutera indoktrineringen i skolan. Jag höll ett anförande där jag bland annat citerade Mahatma Gandhi och tyckte mig se några av mina lärare tappa hakan.

Elevrådet ordnade aktiviteter för att diskutera indoktrineringen i skolan

SACO-konflikten 1966, när lärarna strejkade eller var "lock-outade", präglade Östanåskolan under några höstveckor. Elevrådet organiserade elevledda lektioner i alla klasser. Min klasskamrat Åke Stridh är kanske den bästa lärare i matematik jag haft och jag blev inte förvånad när jag flera årtionden senare fick veta att matematiklärare var hans yrke. Åke var den enda av klasskamraterna i Höredaskolans första klass som avlade studentexamen.

Under Saco-konflikten ordnades en frågetävling och i en fullsatt aula fick jag en Beatles-skiva som vinnare av första pris. Jag berättade aldrig att vi inte hade någon skivspelare i mitt hem.

Jag blev så småningom en "early drop-out". I gymnasiet lämnade jag Eksjö efter två års-

kurser och blev elev vid Per Brahegymnasiet i Jönköping. Där fanns ett avslutande år för ekonomlinjen med inriktning på offentlig förvaltning.

Min dåliga, eller näst intill obefintliga skoldisciplin, fortsatte att prägla också min studietid i Jönköping. En stor del av lektionstiden tillbringades i Länsbiblioteket eller på Smålandsbygdens Tidnings redaktion. Efter jul beslutade jag mig för att avbryta gymnasiestudierna, av leda men självklart också påverkad av insikten att mina slutbetyg skulle bli usla.

Chefredaktören vid Smålandsbygdens Tidning erbjöd mig jobb som journalist och det blev mitt arbete under ett drygt decennium vid olika redaktioner.

Mitt arbetsliv i övrigt bestod av nära tio år i partipolitiken, CUF och Centerpartiet, tiotalet år i Regeringskansliet (industridepartementet, miljödepartementet ((som nordisk statssekreterare)) och finansdepartementet) samt tolv år som diplomat (i Helsingfors, Reykjavik och Tallinn).

I Helsingfors var jag andreman med minister som titel. Säkerhetspolitik var mitt viktigaste ansvarsområde och försvarssamarbete mellan Sverige och Finland var redan då ett viktigt tema. Under åren som ambassadör i Reykjavik var svenskt bistånd till Island under dåvarande isländska förhandlingar om EU-medlemskap en huvuduppgift. Jag arbetade också för samarbete mellan isländska designers och småländsk möbelindustri och för exportsamarbete mellan isländskt kunnande om geotermisk elproduktion och relevanta svenska företag med global räckvidd. Under de fem åren i Tallinn var säkerhetspolitik i fokus och då jag blev helt övertygad om att Sverige borde bli NATO-medlem. Ambassaden tog också flera initiativ för att nå ut till

den relativt stora ryskspråkiga minoriteten i Estland.

För att uppmärksamma de baltiska staterna 100-åriga självständighet 2018 tog jag initiativ till att Sverige som gåva överlämnade tre bilaterala samarbetsfonder. Riksdagen beslutade om att dessa fonder tillkom och själv utsågs jag till den första ordföranden i Samarbetsfonden Sverige-Lettland. Fonderna är kanske det mest bestående resultatet av min diplomattid.

Jag har aldrig känt mig i underläge trots att jag oftast umgåtts med personer med långt bättre utbildning och formella meriter än jag samlat på mig. Jag fruktade hur jag skulle klara mig på främmande språk i diplomatin.

” *Mina språklärare kunde
garanterat inte gissa att jag
skulle bli diplomat*

Det blev aldrig ett problem. Min engelska har aldrig varit perfekt men jag upptäckte snart att de kolleger som inte hade engelska som modersmål ofta inte var bättre än jag. En enda gång under tolv år användes franska i sammanhang där jag deltog. Min franska kollega i Helsingfors, som blev en god vän, bad om ursäkt för att använda franska vid en lunch med Finlands Europaminister Astrid Thors.

Skolären i Höreda och vid Östanåskolan la en grund för den bildning jag kunnat erövra genom självstudier, organisationsarbete och kompetenshöjande yrkesarbete. Jag beklagar min dåliga studiedisciplin och att jag inte fullföljde gymnasiestudierna. Jag undrar hur mitt liv blivit om jag fullföljt gymnasiet och skaffat mig en akademisk examen. Tänk om

jag också valt att bege mig utomlands något år som ung – kanske i en bagerirörelse i Dortmund hos min kusin Aina och hennes man Werner som träffat varandra när de jobbade på Lennarts i Eksjö.

Men min omvärldshorisont var inte lika vid då som idag trots engagemang i Vietnamfrågan och frivilligarbete för att bistå fattiga i Etiopien, Namibia, Bangla Desh och andra u-länder.

Jag blev i början av 2000-talet ordförande i Folkbildningsrådet. Vid sidan av skolan betydde studiecirklar och frivilliga bildningsinsatser mycket under min uppväxt. Fritt och frivilligt bildningsarbete är av största betydelse också i vår tid.

Ären i Östanåskolan var viktiga. Mina lärare i matematik och ekonomi skulle ha varit förvånade över att jag fick ett inflytelserikt arbete i finansdepartementet och mina språklärare kunde garanterat inte gissa att jag skulle bli diplomat.

Jag ångrar som sagt min bristande disciplin och kan inte förstå att jag som ung inte insåg betydelsen av akademisk utbildning. Men jag ångrar verkligen inte mina självstudier och det universum av lärdom som jag erhållit vid sidan av formell utbildning.

Jag ångrar att jag inte sparade den hem-sända anmärkningen för vistelse på Östanåskolans bibliotek under rast. Den skulle jag gärna ha inom glas och ram i min bostad som idag återfinns på Kungsholmen i Stockholm tillsammans med min fru Barbro som doktorerat. Våra tre barn har alla gedigen akademisk utbildning.

Anders Ljunggren Rx 67

Besök ett av Sveriges äldsta karamellkokerier!
Hantverk sedan 1929.

Mariannelunds[®]
KARAMELLKOKERI

SINCE 1929

Sommaröppet
4 juni–26 augusti
Måndag–fredag 9–18
Lördag–söndag 10–15
www.karamellkokeri.se

EKSJÖ
STADSHOTELL

Albert
BISTRO & BAR

ANNO
1862

Hotell - Restaurang - Festväning - Konferens

**Eksjö
Stadshotell**

Boka bord: 0381-130 20

Fler möjligheter
hittar du på
vår hemsida

Tel: 0381-130 20 | Stora torget, Eksjö | www.eksjostadshotell.se

Eksjostadshotell

Från längtan att komma bort till längtan att komma hem

Jag sitter på farstukvisten i min enkla timmerstuga intill sjön utanför Eksjö och tänker på kontrasten. Kontrasten i var jag befinner mig just nu iklädd röda träskor jämfört med kvällen på galan i Beverly Hills 2019 iklädd röd klänning. Jag minns när vi fick beskedet på jobbet och lika snabbt sa folk stort grattis till nomineringen, där och då förstod jag inte riktigt vad som precis hänt. Det var första gången så många på vårt jobb hade fått nomineringar, och vi skulle få åka på galan i Los Angeles.

Tar en paus i tänkandet, slänger på mig en fleecetröja och går ut och sätter mig på utedasset som ligger intill stugan. Det är lite rått och kallt en morgon i februari så man sitter minsann inte allt för länge och njuter. Går tillbaka in, håller upp ett glas vatten från en dunk hämtad med skrinka från närmsta djupborrade brunn några hundra meter bort. Läger en snus under läppen och återgår till tänkandet.

Jag blev någon gång kallad för Veiron i Otan från Nile City under tiden när projektet gjordes 2017. Dagen bestod av att stämpla in tidigt, kavla upp ärmarna, slänga upp en stock snus på bordet och skinkmacka köpt på pressbyrån vid närmsta t-banestation i Gamla Stan. Men viktigast av allt, starkt kaffe svart som natten. Allt man behövde inför dagens och kvällens kneg. Det var ett intensivt projekt där vi behövde lösa nya tekniker på högupplöst material under en begränsad tid.

Jag jobbar som Digital Compositor. Den yrkestiteln har jag mer eller mindre haft sedan utbildningen direkt efter gymnasiet.

Från 2016 har jag varit anställd på ett företag som heter Important Looking Pirates i Stockholm. Jobbet innebär att sammanställa visuella effekter till en färdig produkt. Jag brukar förklara det som att photoshoppa rörlig bild, exempelvis där greenscreen filmat material ska sättas ihop med 3D eller målade bakgrunder, rökelement eller snöflingor ska in, ibland filmat material, ibland simulerat i datorn. Jag har under åren varit känd för att ofta tänka utanför boxen, att bara köra på och testa nya saker, jobba utifrån hur bilden ser ut och inte hur tekniska termer bakom ser ut, ibland filmat material med bara mobilen om det behövs material under snabba vändningar. I serien Game of Thrones till exempel i avsnittet "The Long Night" sista säsongen, är snöflingor filmat ute på gatan på min hemadress en mörk decemberkväll under en lyktstolpe. Det elementet ser man lite överallt i avsnittet. Det gav det där lilla extra som var svårt att få till i datorn.

Tillbaka i stugan. Jag och min sambo skaffade den som fritidsstuga för några år sedan under pandemin när det öppnade en möjlighet att kunna jobba på distans. Jag tittar ut genom fönstret som idag bjuder på grämulen vy, kala träd och snö som ligger kvar i små pölar på marken. Allt började här i trakten, i en pytteliten by utanför Eksjö där jag växte upp, gick i grundskola i en gammal folkskola av trä omgiven av skog. På rasterna letade vi kottar och gungade till en kassettspelare som spelade Smurfhits som var poppis på 90-talet. På somrarna badade vi mycket i sjön intill, den man skymtar mellan träden från fönstret

Foto: Magnus Östberg, Fem punkter AB

idag i stugan. Jag älskade att måla, motiven var delvis omgivningen och sjön. Hur lyckas man få vattnet att se ut som vatten? Vilka färger tar man egentligen, det är väl bara en reflektion av omgivningen? När jag var runt 10 år fick jag ett staffli av mamma och pappa som stod bland annat högst upp på önskelistan. Någoting med bild var det jag ville jobba med som stor, i vilken form hade jag ingen aning om ännu. Tonåren kom och den rebelliska bryta-sig-loss perioden, då jag mest drömde mig bort till något annat, kanske större. Gymnasiet blev dags och det stod mellan Estetiska linjen på Eksjö Gymnasium med inriktning klassisk Animation, eller Medialinjen i grannstaden Vetlanda. Tänkte att ska man bli något som ligger lite modernt i

tiden så kan nog media vara störst och breddast chans, men när jag kom in på Estet där det var riksintag och arbetsprover kändes det bara så givet och spännande. På den vägen blev det.

Här fick vi lära oss animation från grunden, med papper och penna på ljusbord, sedan scannade man in det handritade materialet i datorn, bildruta för bildruta. Häftigt, vilken grej att ha senare i bagaget, minns jag att jag tänkte redan då. Jag ville ofta få in lite humor i mina projekt på ett eller annat sätt. Första året fick vi i uppgift att göra en egen version av en klassiker "Linus på linjen". Jag tog titeln bokstavligen, ändrade namnet och animerade vår lärare Lasse som skuttade in på tå som en ballerina, får syn på en vacker liten

knopp som plötsligt transformerades till köttätande växt och slukade våran klassföreståndare, den fick namnet Lasse på linjen. ”Du din lilla pottsork” utbrast han och skrattade när han fick se resultatet. Det var Lasse som var med och startade animationsprogrammet. Han hade mycket passion för film generellt och en av hans favoriter var Fargo som vi fick se under lektionstid. Han sa någon gång att jag borde söka vidare till en utbildning som heter Campus i12 som fokuserar mer på bakgrunder och specialeffekter, när jag i ett slutfilms projekt sista året mest pillade på just det. Jag tog tipset och sökte in till utbildningen efter studenten. Den tog mig vidare ut på arbetsmarknaden I efterhand är jag minst sagt glad att jag valde klassisk Animation på Eksjö Gymnasium. Det blev startskottet för karriären.

Tillbaka i röda klänningen i Beverly Hills. Galan heter Visual Effects Society Awards och motsvarar vår branschs Oscarsgala, kan man säga. Vi sitter alla nominerade och åter vid ett runt bord och de ska precis ropa ut vinnaren i min kategori. Jag hör en röst av en kvinna som ekande ropar ut showens namn ”- Lost in Space!” Precis som namnet på showen kände man sig i huvudet, lost av

jetlag i kombo med att man nöp sig själv i armen flertalet gånger för att ta reda på ifall man bara drömde. Klockan var då närmare 05 hemma på natten. Vi fick direkt inta scenen och ta emot den guldiga statyetten för att sedan gå ut bakom kulisserna och bli fotade av pressen. Där någonstans kom brytpunkten i karriären tror jag. Jag var på toppen. Det här hade jag aldrig kunnat ana. Exakt ett år senare var jag halvvägs gången gravid med min dotter.

Idag, 17 år efter studenten och 2 barn senare, några år i London, mestadels i Stockholm och en snabbis till Los Angeles för att sedan vinna priset som bästa Digital Compositor tänker jag framför allt på det roliga i det hela. Att man idag sitter här så tillfreds där man en gång i tiden drömde sig bort. Det är det mysigaste jag vet att komma till stugan och njuta av det enkla levernet som tillvaron här bjuder på tillsammans med min familj, oavsett årstid, alla har sin charm. Längtan att komma bort har numera blivit längtan att komma hem och på något vis känns det som att jag nått målet med min resa. Den fanns bakom knuten hela tiden.

Sofie Ljunggren Sx 07

**Böcker
- vår passion!**

Öppet:
Måndag-Fredag 10-18,
Lördag 10-14,
Långfredag 10-15

**EKSJÖ
BOKHANDEL**
Nina, Julia och Malin

EKSJÖ INTERNATIONAL TATTOO

25-27 juli 2024

Missa inte Sveriges största och enda
internationella Tattoo!

Köp din biljett på
www.eksjotattoo.se

Årets band

Japan
Arméns
centralmusikkår

Eksjö
Hemvärnets
musikkår

Tyskland
Drilltropp ur
Wachbataillon Berlin

Storbritannien
The Massed Band of
Caberfeidh
Pipes and Drums

Finland
Marinens Musikkår

Sverige
Marinens Musikkår

Belgien
Marinens Musikkår

Solist
Niklas Asknergård

Danmark
Helsingör Pigegarde

Konferencier
Sofie Carme

FÖRSVARSMAKTEN

Eksjö
kommun

London, staden som har allt

Resestipendiat
2023

”Den 31 januari vill jag ha en färdig artikel på resan du ska åka på, fixar du det?” Ett SMS jag fick när jag en kväll i december satt i godan ro och planerade inför en resa som innefattade sol och bad framåt mars/april. Det blev inget annat än att tänka om och komma på till vilken plats jag kan åka med allt det jag vill åt, god mat, bra shopping, mycket sevärdheter och minnesvärda upplevelser. Så vilken plats på jorden, inom rimligt räckhåll, har allt jag önskar i en resa? Svaret på den frågan är inget annat än London.

Jag heter Nicolina Ugarp och den 10 juni 2023 tog jag studenten på Eksjö Gymnasium. Till min förvåning föräddades jag denna dag med Kamratföreningens resestipendium, vilket gav mig otroliga resmöjligheter. Den 11 januari 2024 begav vi oss, jag, min pojkvän Hugo och bästa kompis Elin, mot London. Hugo skulle med på min resa och Elin skulle, i samband med resan, flytta till Brighton för att plugga och flög ner tillsammans med oss för att slippa åka själv.

Väl framme i London, letade jag och Hugo upp hotellet vi skulle bo på och hittade det inom 15 minuter. Det viktigaste för oss med ett hotell är att det ligger centralt och har en hotellfrukost som ingår i priset, och detta hotell uppfyllde kraven. Incheckade och klara, tog vi oss ut i staden för att äta lunch och vi började starkt med att äta vår favoritmat, hamburgare och pommes på Shake Shack. När vi sedan var mätta och belåtna gick vi mot Oxford street för att se vad Londons

shopping hade att erbjuda. Efter att ha strosat längs Londons gator, tog vi oss tillbaka till hotellet för att ladda om inför middagen, som blev på Old Compton Brasserie. Torsdagen bestod av resa, shopping och mat och vi slocknade innan 22 den kvällen.

Vid 06:00 på fredagen bestämde sig våra undermedvetna för att vakna och fanga dagen. Idag skulle vi se och göra London. Först ut väntade Notting Hill, där vi mest gick runt och turistade för att sedan fortsätta vidare till Big Ben. Nästa stopp på turen blev Buckingham Palace, där en parad av hästar och säckpipor ägde rum. Efter det ena äventyret väntade det andra och turistandet tog oss vidare mot Piccadilly Circus och China

Town. Detta hann vi bocka av innan klockan slagit 13:00. Dagen fortsatte efter detta i samma spår som torsdagen, med mat och shopping och efter 25 000 steg begav vi oss mot hotellrummet för att vila upp oss inför en upplevelse jag sent kommer glömma. På kvällen väntade musikalen av Lejonkungen på Lyceum Theatre, det absolut bästa jag sett. Musiken, sången, danserna, rekvisitan, exakt allt var i toppklass och jag som dansare och musikalintresserad kunde inte vara mer än överlycklig. Fredagen fick toppbetyg med mycket sevärdheter och ett fyllt musikalhjärta.

När lördagen sedan kom, var det dags för oss att spendera dagen med Elin, som hade hunnit bo in sig i Brighton. Vi möttes i Camden Town och dagens stopp var inget mindre än Camden Food Market. Himmelriket på jorden. Här fanns all mat man kunde tänka sig och som man var sugen på. Bortsett från alla provsmaker vi fick, stannade vi och åt på ett grekiskt stånd, samt ett stånd med chokladdränkta jordgubbar. Denna matmarknad fick 10/10.

Därefter begav vi oss vidare in till staden igen för att gå på gatorna vi ännu inte gått på och se affärer och fik vi ännu inte varit inne på. Dagen slutade med en rejäl middag på Five Guys innan det var dags att ta avsked av Elin, som nu skulle stanna i England de närmsta månaderna. Som plåster på såren, gick jag och Hugo vidare till The Butterfly Trail, som vi tidigare besökt de andra dagarna. En uppsättning av Pixar, där fjärilar i alla möjliga färger flyger runt omkring dig på en skärm. Med telefonen skapas en 3D-effekt, vilket gör att det känns som du står mitt bland dem.

På lördagskvällen, bestämde jag och Hugo oss för att (återigen) ha en lugn kväll på ho-

” På kvällen väntade musikalen av Lejonkungen på Lyceum Theatre, det absolut bästa jag sett.

tellrummet. Resan hem dagen efter skulle innebära en uppstigning runt 07 och en god natts sömn var precis vad som behövdes.

Resan hem gick som en dans, inget förse- nat, alla väskor kom hem och med pricken över i:et en, vad jag kallar det, ”stödkorv” på Landvetter flygplats innan bussresan hem.

Så det blev ingen solsemester och inget som inkluderade bad, men det blev något, om inte, ännu bättre. Jag fick uppleva en resa med god mat, gott sällskap, oförglömliga sevärdheter och med minnen för livet. Med detta vill jag ge ett stort TACK till Kamratföreningen som ger mig och andra elever möjligheten till att få uppleva saker som dessa. Kommer för evigt vara tacksam över denna möjlighet och resa.

Nicolina Ugarp Sx 23

Gymnasiechefen har ordet

Ett år går fort och det är dags för mig att göra en såväl tillbaka som framåtblick kring Eksjö gymnasiums verksamhet.

Återigen hade vi ett mycket bra sök inför höstens årskurs 1 där vi bland annat kunde se ett rekordsök till Teknikprogrammet. Höstterminen startade med 30 elever och flera på kö som reserver. Jättekul och roligt att eleverna hittar till denna typ av utbildning också.

Men bra sök till hela skolan för också med sig utmaningar där fortsatt trångboddhet, avsaknad av grupprum och uppehållsrum och ändamålsenliga lokaler för Estetiska programmens inriktning musik är några av de större nötterna att knäcka. Glädjande är att vi har en fastighetsägare som satsar på våra lokaler och är lyhörd när verksamheten påtalar brister och förbättringsområden.

Om vi backar bandet något dvs till slutet av vårterminen, så var det så åter dags för den efterlängtnade balen på Eksjö stadshotell följt av studentfirandet några dagar senare. Återigen sprang vi ut på innergården vilket nu börjat bli en underbar tradition med lika underbar inramning. Studentplanerandet börjar redan i januari där undertecknad träffar representanter för varje avgångsklass för att diskutera såväl bal som student och se vad som eventuellt kan förbättras eller borde förändras. Elevinflytandet är viktigt på vår skola.

Utöver ordinarie skolverksamhet står vi inför en kommande ämnesbetygsreform med införande hösten 2025. Kursbetyg slopas och ämnesbetyg återinförs. Stort arbete nu och framöver kring detta, men känns som en bra och nödvändig reform. Vi har också på kort

tid tvingats bli bra på att hantera AI, hot eller möjlighet. I skrivande stund är det lite drygt en vecka kvar till den årliga höglandsstudiedagen där samtlig personal på höglandsgymnasierna träffas en dag för såväl föreläsningar som möjligheter att mötas inom sitt ämne. Årets tema är just AI där vi ser fram emot att få lyssna på professor Fredrik Heintz som nyligen blivit invald i regeringens AI-kommission samt Johan Falk från Skolverket som bland annat skrivit boken "AI och skolan". Blir en mycket intressant dag.

Men det stora samtalsämnet på alla nivåer är utredningen kring huruvida höglandsgymnasierna i Eksjö, Vetlanda, Nässjö och Sävsjö ska ingå i ett gemensamt kommunalförbund eller inte. Även Aneby är tillräkta att vara med i detta förbund. Två utredningar har genomförts och i senare delen av våren är beslut tänkta att fattas i respektive kommuns

fullmäktige. Naturligtvis skapar denna eventuella förändring frågor och funderingar i alla verksamheter och personalgrupper och vi försöker tillsammans bringa klarhet och ge relevant information. Dock är det den kommande organisationen i ett förbund som kan ge de flesta svaren på just de organisatoriska frågorna. Första steget är att politiken ska fatta beslut huruvida man överlämnar gymnasiet till kommunalförbundet eller inte. Så när kamratdagen nalkas kan det finnas ett beslut i kommunens fullmäktige och i så fall kanske undertecknad får en möjlighet att kort berätta om detta på föreningens årsmöte denna dag.

Vid pennan

Tomas Eliasson

Gymnasiechef Eksjö gymnasium

*Vi brinner
för Eksjö's
historia*

*Laurentii Gille -
en hembygdsförening
i tiden*

*Våra böcker finns att
köpa i bokhandeln och
på museet.*

*Se våra filmer på
YouTube*

*Bli medlem. Kontakt:
www.laurentiigille.se*

Catering. Att köpa in maten till fest, bröllop eller vilken tillställning som helst sparar både tid och besvär. Vi levererar högklassiga bufféer, söra bröllopsmiddagar, smäktande grillmenyer och allt däremellan.

Sittningar
kvällstid och
helg vid minst
30 personer

Putte Kock

Matsal. I vår vackra restaurang serverar vi Dagens rätt varje helgfri vardag kl 11.30–14. Vällagad husmanskost »with a twist« är vårt signum. Självklart är allt lagat från grunden precis som »förr i tiden«.

Lära för livet. Inte för skolan.

Så lät det så klokt, men gjorde jag det?

Jag minns den spända nyfikenheten, den tunga porten, det schackrutiga golvet och takhöjden när jag steg in i Östanåskolan – en del av fortfarande läroverket – första gången. Detta måste ha varit höjdpunkten i svensk skolfinansiering, vi fick högar av nya påkostade böcker och möjligen fanns någon enstaka vikarie men flera lärare titulerades lektor och hade undervisat i årtionden.

Jag minns en massa fragment. Hur vi mätte höjden över havet och ritade av strandlinjen i Hunsnäs, svenskskröken som beklagande sa att förr kunde man ägna en termin åt Geijer och en åt Tegnér (bra att man inte kunde det längre, tyckte vi som ännu inte förstod något), ämnet Allmän språkkunskap med prefix, suffix och infix, ekot i musiksalen högst upp, franskboken som hette Avec Plaisir (Med nöje), samlingar i aulan, pratet om att det var viktigare att förstå själva principen än att ha rätt slutsiffror på matteproven (inte sant !)... och kamratskapet och hetsen ut till rökrutan (!) även för oss som inte rökte.

Jag minns att jag tog mod till mig och klagade när jag var arg över ett dåligt betyg. Jag tillhörde också gruppen som bojkottade centrala prov i protest mot betygsmallen som kallades Gauss-kurvan (hoppas ingen minns denna teori om normalfördelning, ett experiment som vårt gymnasium var för litet för). Alltså, att våga och att vara solidarisk, kanske var det ett par av de avgörande ögon-

blicken för att jag blev den jag blev. Samma med den intellektuella spänst som fanns på lektioner och på boksiddorna. Men det var långa dagar, bil eller buss hemifrån 7.30, tillbaka 16.30, dessutom med tonåringens försenade kroppsklocka som gjorde att jag aldrig lade mig förrän framåt midnatt.

Jag minns inte riktigt hur det kom sig att jag sökte till Journalisthögskolan, men det gjorde jag och kom in i Stockholm (alternativet, eller plan B som man säger, hade varit att plugga svenska på universitetet i Uppsala). Även det en höjdpunkt i svensk utbildningshistoria, alla sökande till JH som vi sa, intervjuades och psykologitestades i två dagar.

När jag sedan började på Svenska Dagbladet minns jag att en av redaktörerna hade hört på omvägar att jag gått i gymnasiet i Eksjö. Han sträckte fram handen och sa:

– Tunberger -31.

Varpå jag svarade:

– Henriksson -71.

Han såg lite moloken ut.

JH, som sagt, i två år, sedan lite universitetsstudier, statskunskap och kulturgeografi (borde ha fortsatt till en fil.kand. eller mag., men fick heltidsjobb). Det andra ämnet, ytterst om samhällsplanering, har jag haft mest nytta av i yrkeslivet. Utöver grundstenarna i filosofi och politik, samt språken i gymnasiet, ska sägas.

Sedan blev det kärleken som avgjorde den fortsatta riktningen i livet. Jag träffade en

amerikan, lämnade mitt gamla liv och for till Washington, utan tanke på att bosätta mig där. Flyttlasset bestod av ett antal kartonger som jag skickade med flygfrakt. Enda lilla säkerhetsventilen var att jag inte behövde säga upp mig, utan fick tjänstledigt ett år. När det året led mot sitt slut inledde jag en frilanskarriär. I efterhand kan det, kanske, sägas att jag hade tur, jag kände många redaktörer och medieekonomi var inte lika pressad som idag.

Och, så bidrog mina småländska rötter, de som gick till tegarna i släktgården Knivlösa. Min pappa berättade om hur de sprängde sten ur åkrarna när han var liten pojke. Jag blev helt enkelt småföretagare i journalistik och kallade mig själv handelsresande i artiklar när jag turnerade mellan redaktionerna med uppslag till reportage i väskan.

Av olika skäl, som är onödiga att gå in på, kunde jag söka och få SvD:s tjänst som korre i USA. När jag presenterade mig för en kollega på stora draken New York Times sa han att han alltid varit avundsjuk på utrikeskorrespondenterna i sitt hemland. Bara att hålla med. Bästa jobbet. Intressant, lärorikt, beslut som påverkar hela världen. Amerikaner vet mer än andra hur medierna arbetar och är (för det mesta) villiga att svara på frågor. Det politiska systemet är trögt och det kan ta månader eller mer att få en intervju eller möte om vederbörande inte har något att vinna på det (vilket ju inte alltid är fallet, för som ramsan lyder: How many votes will I get in Sweden?).

Å andra sidan är tillfredsställelsen (eller lyckan!) så mycket större när något går i lås. Samtal med Hillary Clinton när en av hennes böcker gavs ut på svenska. Pratstund med George W. Bush på en ranch i Texas. Möte och ett par frågor till Barack Obama när han

gav klassiska inte-röda-inte-blå-utan-förenta-staterna-talet. På Donald Trumps allra första rally i Alabama. Vidare: poeter, författare, präster, demonstranter, it-guruer, militärer, illegala invandrare, majsfarmare, skådespelare, livstidsfångar, nunnor, medborgarrättskämpar... och, så olika berömda svenskar på besök i USA. Rymden är ju aktuell, så låt mig bara nämna att jag bevittnade Christer Fuglesangs bägge avfärder från Cape Canaveral, med det öronbedövande dånet och svansen av ljus som avtecknade sig mot natthimlen.

Tur eller inte, men jag har varit i samtliga 50 delstater, bland annat tack vare Obama som blev svepskäl till en tjänsteresa för att följa i hans fotspår i uppväxtens Hawaii. Men det räckte inte riktigt för att redaktörerna skulle attestera en saftig reseräkning, så fick jag utöka med historien om drottning Lili'uokalani, hur Hawaii blev en delstat, snack med surfare och expertintervjuer om

de intensiva ansträngningarna för att skydda öarna mot invasiva arter.

Pust, alldeles för mycket skryt, så påpekas måste att det handlade om en tidsperiod på över 30 år. Efter SvD-åren fortsatte jag att skriva artiklar om i alla fall för mig viktiga ämnen, att diskutera amerikansk politik i poddar och på events och att hamra på bokmanus, senast miniuppslagsboken USA-politiken från A till Z.

Den första boken hette Jag kan inte sova, en titel med stor sanningshalt. Under researchen dök teorin upp om att människan under urtiden sov i två skift eftersom de var tvungna att vara vaksamma mitt i natten om något vilddjur hotade eller om elden slocknat. Det arvet tycks ha bevarats i mig och jag försöker utnyttja de här onödiga vakna timmarna till något nyttigt. Som att gräva mer i minnet efter vad som hände under de där skolåren. En natt rabblade jag namnen på lärarna. Ingen nämnd, ingen glömd. Fast, förresten, jag googlade efter några stycken och fick då veta att Lars Hagberg (religionskunskap) skrivit Eksjös historia. En annan natt grunnade jag på fritidsintressena, till exempel filmklubben på lördagseftermiddagarna och diskot Oak Club.

För ett tiotal år sedan råkade jag stöta ihop med en väninna på bokmässan i Göteborg. Hon talade entusiastiskt om sitt bokförlag med idén att ge ut viktiga skrifter som aldrig översatts till svenska, bland dem Émile Zolas öppna brev J'Accuse...! om Dreyfusaffären 1898. Hm, tänkte jag, den amerikanska författningen med inledningen We the People... finns nog inte på svenska. Det stämde och jag stångades med den ålderdomliga engelskan. Resultatet blev Vi, folket... Förenta staternas författning eller världens mest berömda konstitution. Tro mig, jag har haft anledning

att gå tillbaka till boken många gånger, inte minst under Trumps år i rampljuset med två riksriättsprocesser och utmaningar av hans kandidatur med hänvisning till författningen.

Engelska, eller ska vi säga svengelska? är en ilsken käpphäst för mig och många andra journalister i en viss ålder som störs av det slarviga språket i medierna. Ja, ja, typiskt gnäll om att allt var bättre förr, kanske någon invänder. Nej, det är faktiskt mycket allvarligt med urvattningen av svenskan och sammanblandningen av svenska och engelska som gör att det kan bli missförstånd och att svenska ord försvinner trots att de är väl så fyndiga eller kärnfulla som de engelska folk gärna strör omkring sig.

 Det blir det tionde valet jag följer på plats och det kan komma att rankas som det mest dramatiska

Apropå vokabulären i författningen skulle det vara mycket spännande att jämföra hur mycket en amerikansk high school-elev förstår av texten jämfört med hur mycket en svensk gymnasieelev skulle kunna ta till sig av ett svenskt dokument från 1787. Jag tror mig veta att vi på vår svenskfrökens lektioner skulle förstå mer än en elev idag. Än sen då? kanske samma någon som ovan invänder. Nej, fel, det är högst beklagligt om det måste till specialkunskaper i framtiden för att förstå historien.

Mina andra böcker? En om alla presidenterna och en om alla första damerna. Inte minst den senare var givande att arbeta med för att det gav insikter i ett 50-tal många gånger okända men inflytelserika kvinnors

liv. Mest stolt är jag över boken om vänstern i USA, med utgångspunkten att många -ismer föddes eller stärktes här. Den fick en del uppmärksamhet men någon ny upplaga trycktes inte. Något jag tror beror på att svenskar hellre vill läsa om de helgalna högerextremisterna. Ibland tycker jag att rapporteringen från USA är för negativ, med för lite om allt det fantastiska inom forskningen och (fin-)kulturen.

Som sagt, jag hade aldrig tänkt att bosätta mig i USA, men år lades till år utan att jag egentligen märkte det. Tack vare en lycklig stjärna har min amerikanska man och jag ett ställe i Sverige. Eller med andra ord, två hemländer, vart och ett med för- och nackdelar. Som vädret, med möjlighet att byta ut den 30-gradiga fuktiga värmen sommartid i

Washington mot den svenska svalkan och ljusa kvällarna; och vice versa, att kunna njuta av höstprakten här utan mössa och vantar.

Men i år, ödesåret 2024, gäller det att vara på plats när presidentvalrörelsen rullar igång på allvar med partikonvent i juli-augusti och slutspurten fram till 5 november. Det blir det tionde valet jag följer på plats och det kan komma att rankas som det mest dramatiska. Av de tidigare minns jag i synnerhet generationsskiftet 1992 i och med Bill Clintons seger, krigsvalet 2004 med omval av George W. Bush, jublet över den förste svarte presidenten 2008, och naturligtvis Hillary Clintons snöpliga förlust mot Trump 2016.

Karin Henriksson Sx 71

Med passion för orientering

Året var 1991 när jag klev in genom dörarna på Eksjö gymnasium som en av 14 orienterare i årskurs 1. Tekniskt program, med Margaretha Bladh som klassföreståndare och lärare i matte och fysik, var min första anhalt. Inför sista året på OLG Y i Eksjö valde jag att byta till Natur för att förlänga min gymnasieperiod till tre år. Det var under dessa år som jag inte bara lärde mig om matte, fysik och träning utan mycket annat om livet.

Efter avslutad gymnasietid gjorde jag lumen på idrottspluton i Falun, omgiven av likasinnade orienterare. Där föddes tankarna på framtiden – var kunde jag kombinera min passion för orientering med studier i matte och fysik? Svaret blev Trondheim. Där fanns

det både ett bra universitet, som på den tiden hette NTH med den tillhörande legendariska, i alla fall i orienteringssammanhang, studentklubben NTHI, numera NTNUI.

Under mina studieår i Trondheim träffade jag min framtida fru Anja, en lika hängiven orienterare som jag. Vårt gemensamma

intresse för sporten och för varandra blev grundstenarna i ett långt och lyckligt äktenskap. Jag hade nog större fokus på orientering än studier och kunde under studietiden kämpade mig in i landslaget och vann både student-VM samt två världscuptävlingar.

Efter studierna flyttade vi till Halden, där det både fanns bra jobbmyndigheter och optimala förutsättningar för orientering. Till sammans med landslagslöpare från Norge, Sverige och Finland bildade vi ett lag som dominerade de internationella orienteringsstafetterna under lång tid. Att vara en del av Halden SKs framgångsrika lag i både Tiomila och Jukola var en dröm som gick i uppfyllelse. Min landslagskarriär sträckte sig över drygt tio säsonger och resulterade i tre VM-guld och fyra EM-guld men väldigt många flera minnen och upplevelser..

Professionellt fann jag min plats som forskare på Institutt for Energiteknikk i Halden och senare på Smart Innovation Norway. Under karriären växte vår familj med tre

underbara barn, som idag är tonåringar och delvis följer i mina fotspår. Den äldste sonen fördjupar sig i matematik och fysik, medan de två andra är ivriga orienterare som trivs både med träning och tävlingar. Som äkta normmän har vi skaffat oss hytta i skidparadiset Sjusjøen och tillbringar oftast påsken med skidåkning i shorts.

Efter avslutad tävlingskarriär har jag engagerat mig som tränare, både inom Halden SK och för det norska och brittiska landslaget. Orientering har inte bara varit min passion utan har utvecklats till en livsstil, och jag försöker hålla mig aktiv genom daglig träning. Varje år är höjdpunkten O-ringen, där jag återförenas med gamla vänner från OLG-tiden, de flesta nu som föräldrar med egna barn i skogen. En resa som började i Småland har lett mig till ett liv i Norge, fyllt med kärlek, prestationer och en aldrig falnande passion för orientering.

Emil Wingstedt Sx 94

50-årsjubilarer 2023

Bakre raden: Greger Alm, Jan Bergfalk, Göran Peters, Stefan Ljung, Olle Sjöberg (Carlsson), Steve Svensson, Nils Johansson

Mittenraden: Lisbeth Lägervik, Ingvor Johansson (Adolfsson), Johnny Hansen, Thomas Tellfjord, Lars Söderlund, Per-Oliv Sahl, Anne-Marie Höper (Titusson), Per Falk

Främre raden: Per-Erik Odevall, Sven-Ove Pettersson, Ann-Louise Andersson (Larsson), Bente Kjeang, Monica Larsson (Johansson)

Glöm inte att betala årsavgiften!

Avgiften är 100 kronor och betalas enklast via swish 123 026 59 18 eller bankgiro 5465-7275. Ange namn och adress samt examensår och mail. Meddela också om du vill ha Östanåbladet digitalt i framtiden.

Kamratdagen

Lördagen den 25 maj klockan 15.00 i Östanåskolans aula

Ett år går snabbt! Nu är det åter dags för den traditionella Kamratdagen vid Eksjö Gymnasium.

Sista lördagen i maj är det som gäller, med start kl 15.00 i aulan med upprop och årsmötesförhandlingar, samt någon form av underhållning.

Efter årsmötet serveras kaffe i matsalen under trevliga former. Efter fiket (ca kl 16.30) genomförs rundvandring i skolans lokaler. Hur ni fortsätter dagen/kvällen bestämmer ni

själva. Det finns gott om trevliga restauranger i Eksjö.

Varmt välkomna, såväl jubilarer som andra fd elever liksom lärare – både tidigare och nu verksamma! Väl mött den 25 maj, kl 15.00

Anmälan till Kamratdagen görs senast den 17 maj 2024 till Per Sixtensson, tel 070 326 78 70 alt per.sixtensson@gmail.com eller till Karin Elardt, tel 070 631 41 16 alt karin.elardt@hotmail.com (ange kontaktuppgifter vid anmälan, så vi vid behov kan kontakta dig)

Kamratföreningen vid Eksjö gymnasium

STYRELSE VALD 27 MAJ 2023

Ordförande Per Sixtensson, per.sixtensson@gmail.com, tel 070-326 78 70

Kassör Pernilla Andersson, anderssonskanpernilla@gmail.com, tel 070-287 53 45

Sekreterare Karin Elardt, karin.elardt@hotmail.com, tel 070-631 41 16

Ledamöter Margaretha Bladh, margaretha.bladh@krakshult.se, tel 072-060 45 46

Ingbritt Martinsson, ingbritt.martinsson@eksjo.se, tel 073-049 10 94

Paul Hultberg, paul.hultberg50@gmail.com, tel 070- 545 40 94

Tomas Eliasson, tomas.eliasson@eksjo.se

Helen Ax, helen.ax@eksjo.se, tel 073-942 26 96

Tomas Erazim, tomas.erazim@eksjo.se, tel 0381-363 36

Hans Toll, toll@telia.com, tel 070-512 40 14

Malin Alfredsson, malin.alfredsson@cellwoodgruppen.se, tel 070-624 18 22

Revisor Rolf Abelsson

Årsavgift 100 kronor

Hemsida www.eksjogymnasium.se

Facebook Eksjö Gymnasiums Kamratförening